

Valtiovarainministeriölle

LUONNOS HALLITUKSEN ESITYKSEKSI LUOTTOLAITOSLAIN MUUTTAMISEKSI

Valtiovarainministeriö on pyytänyt Finanssialan Keskusliitolta (FK) lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi luottolaitostoiminnasta annetun lain muuttamisesta ja eräksi siihen liittyviksi laeiksi. FK toteaa lausuntonaan kunnioittavasti seuraavan.

1. Yleisiä näkökohtia

Esityksen tavoitteet

Esityksen pääasiallinen sisältö liittyy luottolaitosdirektiivin viimeaikaisten muutosten (ns. CRD 2 ja CRD 3) voimaan saattamiseen. FK:n näkemyksen mukaan painopiste vakavaraisuussääntelyn muutoksissa tulisi kohdistua alueisiin, joissa vaatimukset ovat viimeaikaisen finanssikriisin valossa olleet pankkien toimintaan liittyvään riskiin nähden alimitoitettuja ja aiheuttaneet merkittäviä tappioita. Tätä silmällä pitäen esillä olevassa lakiesityksessä ehdotettuja tiukennuksia luottojen arvopaperistamiseen ja markkinariskin laskentaan voidaan pitää monilta osin perusteltuna.

Samalla on tärkeää huolehtia siitä, että hyvin asiansa hoitaneita ja pitkälle peruspankkitoimintaan keskittyviä toimijoita (kuten suomalaiset pankit) ei tarpeettomasti rankaista. Myös suomalaisen pankkijärjestelmän erityispiirteet tulisi ottaa huomioon. Käytännössä tämän tulisi näkyä esimerkiksi direktiivin kansallisten optioiden osalta niin, että lievennyksen hyödyntämättä jättämiselle tulisi olla erityisen painavat syyt, eikä päinvastoin.

Nykyisessä tilanteessa on myös olemassa selkeä vaara toiminnan tehokkuutta ja kansantalouden kasvua hidastavasta ylisääntelystä. Tätä silmällä pitäen lainvalmistelussa tulisi välttää kansallisia erillisratkaisuja sellaisista kysymyksistä, joita samanaikaisesti selvitetään kansainvälisissä valmisteluelimissä. Muussa tapauksessa vaarana ovat valvonnan kokonaiskuvan hämärtyminen ja sääntelyn nopeat korjaustarpeet, jotka ovat valvottavien oikeusturvan näkökulmasta ongelmallisia. Nyt esillä olevassa esityksessä tällainen uhka liittyy erityisesti sivuliikkeiden valvontaa koskeviin muutosehdotuksiin.

Alemmanasteinen norminanto

FK toteaa, että merkittävä osa ensimmäisen ja toisen muutosdirektiivin vaatimuksista on tarkoitus saattaa voimaan lain nojalla annettavalla asetuksella ja Finanssivalvonnan määräyksillä. Näissä säädöksissä tullaan mm. täsmentämään eräitä direktiivin tulkinnanvaraisia määritelmiä sekä ottamaan kantaa useiden kansallisten optioiden käyttöön ottoon Suomessa.

Koska mainituilla säädöksillä voi olla laajoja vaikutuksia pankkien toimintaan ja ne edellyttävät joka tapauksessa tietojärjestelmämuutoksia, FK pitää tärkeänä, että asetus- ja määräysluonnokset valmistellaan ja toimitetaan luottolaitosten kommentoitavaksi mahdollisimman nopealla aikataululla.

Vaikutukset finanssikonglomeraattien sääntelyyn

FK toteaa, että luottolaitosten suurten asiakasriskien valvontaa koskevia säännöksiä sovelletaan Suomessa tällä hetkellä monilta osin myös rahoitus- ja vakuutusryhmittymien suurten riskikeskittymien laskentaan ja raportointiin. Siten ehdotetuilla muutoksilla on lähtökohtaisesti vaikutusta myös rahoitus- ja vakuutusryhmittymään kuuluvien vakuutusyhtiöiden sääntelyyn. Koska ehdotukset merkitsevät eräiltä osin tiukennuksia mm. asiakaskokonaisuuden määritelmiin ja seurantajärjestelmiin, tulisi jatkovalmistelussa vielä arvioida huolellisesti niiden soveltamisedellytyksiä rahoitus- ja vakuutusryhmittymän tasolla.

Voimaantulo

Lakiesitykset ehdotetaan saatettavaksi voimaan 31.12.2010 lukien. FK toteaa, että toisen muutosdirektiivin (CRD 3) osalta parlamenttikäsittely on vielä kesken ja täysistuntoäänestys pidettäneen vasta kesäkuussa. On siten mahdollista, että direktiiviehdotuksen sisältö muuttuu ennen lopullista vahvistamista. CRD 3 direktiiviehdotuksessa kansallisen voimaan saattamisen määräajaksi on asetettu 1.1.2011.

Edellä mainitut näkökohdat huomioon ottaen FK pitää tärkeänä, että ainakin CRD 3 direktiiviin perustuvien Fivan standardien osalta käytetään hyväksi mainittua pidempää voimaantuloaikarajaa. Tällöin CRD 3 direktiiviin perustuvat vaatimukset tulisivat pakottavina voimaan 1.1.2011 lukien.

Vaikutusten arviointi

FK pitää tärkeänä, että vireillä olevien laajojen finanssialaa koskevien sääntelyhankkeiden kohdalla kiinnitetään erityistä huomiota muutosten kokonaisvaikutuksiin. Esimerkiksi pankkien pääomavaatimusten kiristämisellä on yhteys niiden luotonantokykyyn ja siten laajemmin reaalityönteeseen.

Muutosten tulisi myös perustua mahdollisimman laajalti erityyppisillä pankeilla tehtyihin koelaskelmiin uusien vaatimusten vaikutuksista. Lisäksi yksittäisten muutosten keskinäisiin vaikutuksiin tulisi kiinnittää erityistä huomiota.

Suuria asiakasriskejä koskevien muutosten vaikutuksista todetaan esitysluonnoksessa, että Suomen osalta merkittäviä ongelmia ei ole havaittu eikä ehdotus vaikuta merkittävästi Suomessa toimiviin luottolaitoksiin. FK toteaa, että ehdotuksella tulee olemaan merkittäviä vaikutuksia niin Suomessa kuin muullakin Euroopassa toimivien pankkien likviditeetinhallinnan käytänteisiin ja kustannuksiin. Pankkisaamisten rajoittaminen tulee

nostamaan kustannuksia erityisesti lyhyen likviditeetin hoitamisessa, joka heijastunee myös anto- ja ottolainausmarginaaleihin.

Ehdotetut pankkisaamisten rajoitukset vaikuttavat Suomessa erityisesti pienempien ja ilman tiivistä ryhmärakennetta toimivien luottolaitosten toimintamahdollisuuksiin. Ehdotuksella on myös vaikutuksia eräiden pienten pankkien mahdollisuuksiin hoitaa maksuliikennettä. Pienten paikallisten toimijoiden osalta ehdotus voi myös lisätä pankkisektorin konsolidaatiota Suomessa.

2. Yksityiskohtaiset kommentit

2.1 Suurten asiakasriskien valvonta

Kansallisten optioiden käyttöön otto

Yleisperusteluosion kappaleen 2.3.1 mukaan uusien ehdotusten lähtökohdaksi on tarkoituksenmukaista ottaa se, että suurten asiakasriskien sääntelyä muutetaan vain siltä osin kuin se on välttämätöntä direktiivin pakottavien määräysten täytäntöönpanemiseksi. FK pitää valittua lähtökohtaa kannatettavana. Hallituksen esityksessä tulisi kuitenkin tuoda selkeämmin esille, että asiakasriskisääntelyä ollaan esityksen myötä muuttamassa merkittävästi pakottavien määräysten kautta rinnastamalla pankkien keskinäiset saamiset muilta asiakkailta oleviin saamisiin. Tällä tulee olemaan haitallisia vaikutuksia mm. eräiden pankkien lyhytaikaiseen likviditeetin hallintaan.

Edellä mainittujen tiukennusten aiheuttaminen haitallisten vaikutusten vähentämiseksi on tärkeää, että kansallisella tasolla otetaan käyttöön direktiivin sallimat helpotukset mahdollisimman laajasti.

Ensimmäisen muutosdirektiivi sisältää suurten asiakasriskien laskennan osalta useita kansallisia optioita yksittäisten vastuuerien vapauttamisesta asiakasriskirajoituksista. Lakiehdotuksessa otetaan kantaa ainoastaan 113(4) artiklan c) alakohdan ryhmän sisäisiä vastuita koskevan vapautuksen käyttöön ottoon, mitä FK pitää kannatettavana.

Tämän lisäksi FK pitää Suomen osalta tärkeänä ainakin mainitun artiklan katettuja joukkolainoja (alakohta a)), saamia keskusluottolaitoksilta (alakohta d)), sekä yli yön saamia muussa kuin keskeisessä kaupankäyntivaluutassa (alakohta f)) koskevien vapautusten voimaan saattamista.

Mainituista optioista alakohdan a) vapautus vastaa nykyistä käytäntöä. Alakohdan d) säännös puolestaan antaisi mahdollisuuden jatkossa harkita sääntömuutosten tai muun viranomaisen hyväksymän sopimusjärjestelyn kautta tapahtuvaa liittymistä keskusrahallituksen maksujenvälitysryhmään. Alakohdan f) säännös on puolestaan tärkeä kilpailuneutraliteettisyistä, sillä useat suomalaiset finanssiryhmittymät toimivat myös euroalueen ulkopuolella.

Maksujenvälityksen perustuvat saamiset

Maksuliikenteen osalta laissa ja sen perusteluissa tulisi nostaa voimakkaammin esille direktiivien tavoite (johdantokappale 22) varmistaa rahoitusmarkkinoiden ja niihin liittyvien infrastruktuurien toimivuus myös uusien pankkisaamisia koskevien rajoitusten voimaantulon jälkeen.

Artiklan 106(2)c mukaan saamiset maksujen välityksestä ja muusta selvitystoiminnasta tulee jättää rajoitusten ulkopuolelle silloin kun ne syntyvät asiakkaiden toiminnan seurauksena ja kestävät korkeintaan seuraavaan pankkipäivään. Lisäksi CEBS on parhaillaan lausuntokierroksella olevassa tulkintaohjeessaan täsmentämässä edellytyksiä erien jättämisestä rajoitusten ulkopuolella. Näiden vaikutukset tulee ottaa huomioon jatkovalmistelussa.

Poikkeusluvan edellytykset

Ehdotetussa 69 §:n 2 momentissa annetaan Finanssivalvonnalle oikeus myöntää luottolaitoksen hakemuksesta poikkeuslupa ylittää pankkisaamisia koskeva 100 %:n asiakasriskiraja. FK pitää tärkeänä, että poikkeuslupaa myönnettäessä otetaan huomioon sen vaikutukset asianomaisen luottolaitoksen toiminnan jatkuvuuteen ja osaltaan varmistetaan sen mahdollisuudet suunnitella toimintaansa pitemmällä aikaperspektiivillä. Poikkeuslupa tulisi olla mahdollista myöntää myös pysyvä.

Maksujenvälityksen osalta direktiivi ja CEBS:n ohjeistus mahdollistavat vastuiden jättämisen edellä todetun mukaisesti rajoitusten ulkopuolelle. Tämän vuoksi lain perustelujen poikkeuslupaedellytyksiä koskevaan esimerkkiluetteloon tulisi lisätä toimintamalli, jossa yhteistyössä toimivilla pankeilla on maksuliikenteessä käytettävä katetili toisessa luottolaitoksessa.

FK ehdottaa lisäksi perustelujen poikkeuslupaluetteloon lisättäväksi vastuut, jossa vastapuoli on kiinnitysluottopankki. Kiinnitysluottopankin toiminta on lähtökohdiltaan vähäriskistä ja se on erillissäätelyn piirissä.

Vakuuskeskittymien seuranta

Ehdotetun uuden 68 §:n 2 momentin mukainen säännös vakuuskeskittymien seurannasta on uusi vaatimus luottolaitoksille, minkä johdosta sen toteuttamiselle ja järjestelmämuutoksille tulisi antaa riittävä siirtymäaika. Tämän tyyppisen velvollisuuden osalta FK pitää riittävänä, että tarkemmat vaatimukset annettaisiin ilmoitusvelvollisuuden sijasta Finanssivalvonnan suositusluonteisina ohjeina vakuuskeskittymäriskien seurannasta.

2.2 Arvopaperistettujen omaisuuserien käsittely

Yleisperusteluosan kappaleessa 3.2.1 todetaan viiden prosentin pidätysoikeuden koskevan uudelleen arvopaperistettuja omaisuuseriä. Toisaalta luonnoksen 35 a §:ssä sekä siinä viitatussa 16 b §:ssä käytetään termiä arvopaperistaminen. Terminologia tulisi tältä osin yhdenmukaistaa.

FK toteaa, että ehdotettu 35 a § asettaa luottolaitokset haasteelliseen asemaan sallimalla ainoastaan sellaisten arvopaperistettujen erien hankinta, jossa arvopaperistava taho on jättänyt omaan taseeseensa osan riskistä. Tällaisen vaatimuksen säännöllinen seuraaminen on erittäin hankalaa. Arvopaperistava taho voi esimerkiksi joutua luopumaan tuosta minimiosuudesta tai likviditeetti- tai vakavaraisuussyistä tilanteessa, jossa instrumentin hinta on pohjassa. Tällöin sijoittajana toimiva luottolaitos joutuu realisoimaan omistuksensa tappiolla noudattaakseen lakia.

2.3 Palkitsemisjärjestelmiä koskevat muutokset

Ehdotetun 49 §:n perusteluissa ja toisaalta lain siirtymäsäännöksessä todettu viittaus voimassa oleviin työ- ja johtajasopimuksiin on tulkinnanvarainen. Jatkovalmistelussa tulisi täsmentää, tarkoittaako siirtymäsäännöksen viittaus ”sopimuksiin” ennen lain voimaantuloa solmittuja työ- ja johtajasopimuksia ja/ tai palkitsemisjärjestelmään liittyviä sopimuksia

2.4 Ulkomaisia luottolaitoksia koskeva sääntely

Sivuliikkeiden valvontaa koskeva kansainvälinen valmistelutyö

Luottolaitosten sivuliikkeiden valvonnallisen aseman muutostarpeita selvitetään parhaillaan useassa EU:n säädöshankkeessa. Ensimmäinen komission lokakuussa 2009 julkaisemassa rajat ylittävää kriisinhallintaa koskevan tiedonannossa (kohta ”varhaisen vaiheen toimet”) mainitaan yhtenä tulevaisuuden lisätoimenpiteenä rajat ylittävien sivuliikkeiden valvonnan tarkistaminen. Lisäksi parhaillaan konsultaatiokierroksella olevassa komission CRD 4 paketissa on ehdotuksia mm. valvontavastuun järjestämisestä sivuliikkeen maksuvalmiuden osalta. Myös esillä olevassa hallituksen esityksessä säädetään valvontakollegioiden perustamisvelvollisuudesta ja toimintaperiaatteista, jotka selkiyttävät osaltaan myös sivuliikkeen isäntävaltion valvontaviranomaisen toimivaltuuksia.

Edellä mainitut muutokset merkitsevät joka tapauksessa muutoksia sivuliikkeiden valvontaan ja selkiyttävät koti- ja isäntävaltion valvojien työnjakoa ja toimivaltuuksia. Tätä silmällä pitäen kansallisiin toimiin tehtäviä lainsäädännöllisiä erilliskorjauksia ei voida tässä yhteydessä pitää perusteltuna. Ne saattavat jopa vaikeuttaa viranomaisten kansainvälistä yhteistyötä ja siten heikentää sivuliikkeiden tehokasta ja kokonaisvaltaista valvontaa. Jos sivuliikkeiden valvontaa pidetään riittämättömänä, tulee muutoksiin pyrkiä EU-tason sääntelyn valmistelussa.

Erillislain kumoaminen

FK:n näkemyksen mukaan ulkomaisia luottolaitoksia koskevia säännöksiä ei tulisi siirtää luottolaitostoiminnasta annettuun lakiin. Nykyinen lainsäädäntökorjaus on helppolukuinen ja tuo ehdotettua mallia selkeämmin esille sen, että ulkomaisten luottolaitosten sivuliikkeet ovat lainsäädännöllisesti ja valvonnallisesti eri asemassa kuin kotimaiset luottolaitokset.

Maksuvalmius

Ehdotetussa 174 I §:ssä säädettäisiin nykyiseen verrattuna uudesta sivuliikkeen maksuvalmiudesta. Perusteluissa viitataan vastaavaan luottolaitoslain vaatimukseen kotimaisten luottolaitosten osalta. Pykäläviittaus pitänee tältä osin olla 100 §:n sijasta luottolaitoslain 52 §:ään.

Vaatus sivuliikkeen maksuvalmiudesta on yhtiöoikeudellisesti ongelmallinen. Sivuliike ei ole itsenäinen oikeushenkilö, vaan osa ulkomaista luottolaitosta. Sivuliikkeen varat ovat ulkomaisen luottolaitoksen varoja, joten sille ei voida asettaa esimerkiksi omaa kassavarantoa. Yhtiöoikeudellisesti ajatus esimerkiksi sivuliikkeen omasta kassavarannosta on verrattavissa vaatimukseen kotimaisen luottolaitoksen yksittäisten konttoreiden omasta kassavarantovelvollisuudesta.

Lisäksi sivuliikkeelle asetettu erillinen maksuvalmiusvaatus, jonka tavoitteena on turvata sivuliikkeen varojen pitäminen Suomen alueella, on EU-oikeudellisesti ongelmallinen. Ulkomaisen luottolaitoksen pitää olla oikeus pääomien vapaan liikkuvuuden periaatteen mukaisesti siirtää varojaan EU-alueella.

Maksuvalmiusongelmat konkretisoituvat, jos ulkomainen luottolaitos epäonnistuu yleisessä maksuvalmiuden ja riskien hallinnassaan. Näiden riskien hallinnan valvonnasta vastaa ulkomaisen luottolaitoksen kotivaltion valvontaviranomainen. Eesityksen 174 I §:n perustelujen mukaan Finanssivalvonta voisi tarvittaessa pyytää ulkomaisen luottolaitoksen kotivaltion valvontaviranomaiselta tai ulkomaiselta luottolaitokselta itseltään selvityksen siitä, että ulkomainen luottolaitos täyttää kotimaansa maksuvalmiusvaatimukset. Ottaen huomioon mainitun pykälän 3 momentissa todettu pääsääntö yhteistyöstä kotivaltion valvojan kanssa, selvityspyyntö luottolaitoksen maksuvalmiudesta tulisi kohdistaa ensisijaisesti kotivaltion valvojalle. Jos selvitystä ei tältä saada, voisi Finanssivalvonta vaatia toissijaisesti selvitystä ulkomaisen luottolaitoksen sivuliikkeeltä.

Tiliehtojen hyväksyttäminen

Ehdotettuun 174 n §:ään sisällytettäisiin nykyistä UPL 16 a §:ää vastaava säännös markkinoinnista ja sopimusehdoista. Säännöksen perusteluissa kuitenkin todetaan virheellisesti, että luottolaitoslain 10 §:n soveltamisen myötä ulkomaisen luottolaitoksen sivuliikkeen talletusten ehtojen on oltava Finanssivalvonnan hyväksymien yleisten ehtojen mukaiset. FK toteaa, että luottolaitoslain 10 §:n mukaan talletuksella tarkoitetaan vain sellaisia talletuksia, jotka katetaan suomalaisesta talletussuojarahastosta. Perustelutekstin viittaus pitää siis paikkaansa vain niissä tilanteissa, joissa ulkomainen luottolaitos on liittynyt suomalaiseen talletussuojajärjestelmään esimerkiksi täydentääkseen kotivaltionsa talletussuojaa. Tämä käy ilmi myös Finanssivalvonnan standardista 2.3: Rahoituspalvelusopimukset.

Jos tarkoitus on muuttaa nykyisen sääntelyn sisältöä tiliehtojen hyväksyttämisen osalta, tulee lakitekstin sanamuotoa muuttaa ja säätää riittävästi siirtymäajoista. Tämä on tärkeää, koska ulkomaisten luottolaitosten sivuliikkeet ovat jo pitkään ottaneet vastaan talletuksia ja käyttäneet tiliehtoja, joita ei ole erikseen hyväksytty Finanssivalvonnassa. Sääntelyn muutosehdotus tulisi tältä osin valmistella huolellisesti, koska ulkomaisten luottolaitosten tiliehtojen hyväksyttämiseen Finanssivalvonnassa liittyy monia

periaatteellisia ja käytännöllisiä ongelmia. Samalla voitaisiin arvioida sitä, onko kotimaistenkaan luottolaitoksien velvoite hyväksyttävä tiliehdot aiheellista säilyttää.

Finanssivalvonnalle tehtävät ilmoitukset toiminnan muutoksista

Ehdotetun luottolaitoslain 29 a §:n 4 momentin mukaan ulkomaisen ETA-luottolaitoksen on ilmoitettava Finanssivalvonnalle säännöksessä mainituissa tiedoissa tapahtuvista muutoksista vähintään kuukautta ennen niiden toteuttamista. Vaikka säännös vastaa nykyisen UPL 5 §:ää, FK esittää harkittavaksi tässä yhteydessä ilmoitusvelvollisuuden poistamista tai muuttamista jälkikäteiseksi ilmoittamiseksi. Tiedot sivuliikkeen harjoittamasta toiminnasta voisivat tulla isäntävaltion viranomaiselle kotivaltion valvontaviranomaiselta, kuten tieto sivuliikkeen perustamisestakin. Esimerkiksi sivuliikkeen hallinnossa tai vastuuhenkilöissä tapahtuvista muutoksista on eräissä tilanteissa vaikea ilmoittaa kuukautta aiemmin eikä ulkomaisen luottolaitoksen tehdä nopeitakin muutoksia näissä pitäisi rajoittaa kansallisella lainsäädännöllä.

Sivuliikkeen johdon vahingonkorvausvastuu

Ehdotuksen 174 t §:ssä säädettäisiin sivuliikkeen johdon vahingonkorvausvastuusta. Vaikka säännös vastaakin voimassa olevaa lakia, olisi tässä yhteydessä luontevaa arvioida sitä, onko säännös vahingonkorvausoikeudellisesti asianmukainen ja vastaako sivuliikkeen johtajan vahingonkorvausoikeudellinen asema kotimaisen luottolaitoksen johtajan vahingonkorvausvastuuta. Ulkomaisen luottolaitoksen sivuliikkeen johtajan vastuu asiakkaita kohtaan on ehdotuksessa tuottamusvastuuta, kun taas luottolaitoslain 167.2 §:n mukainen vastuu "muita henkilöitä" (esimerkiksi siis asiakkaita) kohtaan edellyttää huolimattomuuden lisäksi lain rikkomista. Neutraliteettivertailun lisäksi on syytä arvioida sitä, onko sivuliikkeen johtaja samanlaisessa yhtiöoikeudellisessa asemassa kuin esimerkiksi kotimaisen luottolaitoksen hallituksen jäsen.

2.5 Talletussuojaa koskevat muutokset

FK ei pidä hyvänä talletussuojadirektiivin muutoksesta seuraavaa talletussuojan tason nostamista 50 000 eurosta 100 000 euroon, koska suojan tason korottamisesta keskipitkällä aikavälillä aiheutuva hyöty on marginaalinen suhteessa suojan tason korottamisesta aiheutuviin kustannuksiin.

FK näkemyksen mukaan talletussuojajärjestelmää tulisi arvioida kokonaisuudessaan uudelleen. Rahoitusmarkkinoiden muutosten seurauksena ja viimeaikaisten kokemusten perusteella on nähtävissä tarve tarkastella suojan piiriin kuuluvan talletuksen käsitettä ja pohtia, miten voidaan rajoittaa talletussuojajärjestelmään liittyviä ns. moral hazard – ongelmia. Uudelleenarvioitavaksi tulisi ottaa esimerkiksi korkojen kuuluminen suojan piiriin.

FK esittää, että valtiovarainministeriö käynnistäisi keskustelut talletussuojajärjestelmän uudistamisesta. Samalla tulisi valmistautua Suomen kannanmuodostuksen sen johdosta, että EU:n komissiossa selvitetään parhaillaan talletussuojadirektiivin muutostarpeita jäsenvaltioiden talletussuojajärjestelmien yhdenmukaistamiseksi.

2.6 Hallinnolliset seuraamukset

FK:n näkemyksen mukaan Finanssivalvonnasta annettuun lakiin sisältyvän seuraamusjärjestelmän kokonaisuus on syytä arvioida erikseen, kun arvopaperimarkkinalain uudistus ja finanssialan valvonnan uudistamistarpeita koskevat kansainväliset selvitykset ovat edenneet riittävän pitkälle. Näiden uudistusten yhteydessä on tärkeää, että suomalaisia finanssialan toimijoita koskevat seuraamukset ovat linjassa alan kansainvälisen kehityksen ja seuraamismenettelyjen kanssa. Samalla tulee varmistaa, että seuraamuksiin liittyy riittävät oikeussuojakeinot.

Edellä todetun johdosta FK ei kannata ehdotettujen rike- ja seuraamusmaksuja koskevien muutosten toteuttamista tässä yhteydessä.

FINANSSIALAN KESKUSLIITTO

Helena Laine
johtaja